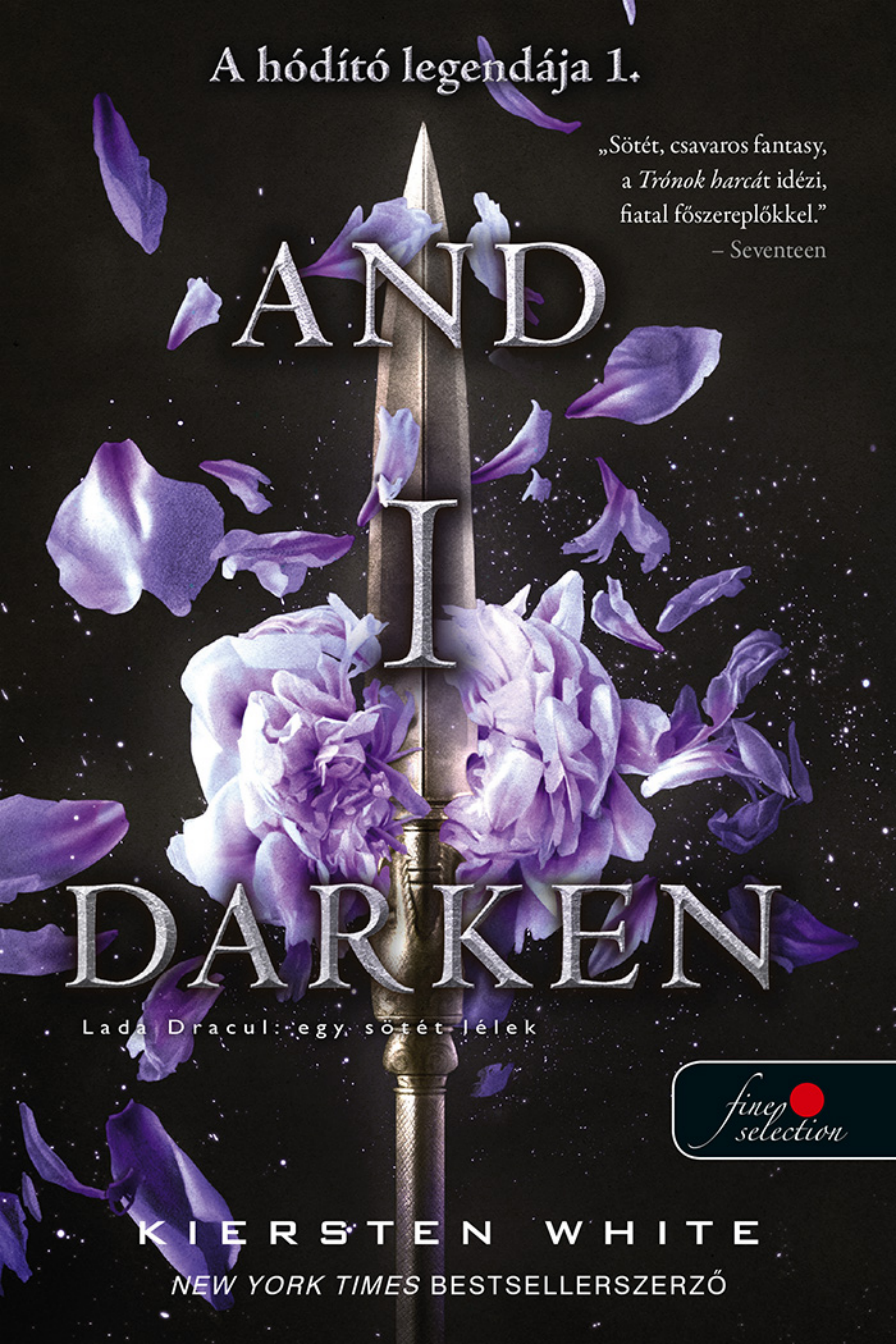

A hódító legendája 1.

„Sötét, csavaros fantasy,
a *Trónok harcát* idézi,
fiatal főszereplőkkel.”

– Seventeen

AND
I
DARKEN

Lada Dracul: egy sötét lélek

fine
selection

KIERSTEN WHITE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

K I E R S T E N   W H I T E

AND

I

DARKEN

L a d a   D r a c u l :   e g y   s ö t é t   l é l e k

A HÓDÍTÓ LEGENDÁJA 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Noah-nak

Te iubesc

1

1435. Segesvár, Erdély

AMIKOR AZ ORVOS KÖZÖLTE, hogy felesége leánygyermeket hozott a világra, Vlad Dracul felvonta vastag szemöldökét. Ez vihart jelzett. Első feleségétől már volt egy majdnem felnőtt fia, és a szeretője tavaly szintén fiút szült. Nem gondolta, hogy a magja egyszer annyira elgyengül, hogy lányt nemz.

Belökte az ajtót, és bement az apró és fülledt hálószobába. Vér- és félelemszag terjengett. Undorodva elfintorodott.

A házuk Segesvár hegyre épült, fallal körülvelt városában állt egy nyomasztóan kicsi téren a főkapunál, egy ürüléktől bűzlő sikátor mellett. Vlad Dracul messze nem ezt érdemelte. A tíz főből álló cselédséget inkább a hagyománynak és a rangjának köszönhette. Ő volt ugyan Erdély katonai kormányzója, de neki kellett volna uralnia egész Havasalföldet.

Talán ezért szállt rá az átok, és született lánya. A becsületén újabb csorba esett. Tagja volt a Sárkányrendnek, amit maga a római pápa szentesített. Neki kellett volna lennie a vajdának, Havasalföld fejedelemének, de a trónt a fivére foglalta el. Vlad Dracul csak a szászokat kormányozta, akik törvénytelenül telepedtek meg a földjén.

Ám hamarosan a kardjával mutatja meg, mi a becsület.

Vasziliszta verejtékben úszva feküdt az ágyban. Nyögdécselt fájdalomában. Nem férhet kétség hozzá, hogy a méhében gyökeret vert gyengeség az ő gyengesége. Vlad Dracul gyomra felfordult a nő láttán, aki sem viselkedésében, sem megjelenésében nem volt hercegő.

A bába a levegőbe emelte a kicsi, elvörösödött fejű, bőgő szörnyeteket. Vlad nem talált ki lánynevet. Vasziliszta minden bizonnyal olyan nevet választana, ami az ő nemzetségének dicsőségét hirdetné, de Vlad utálta a moldáv királyi család tagjait, ahonnan Vasziliszta származott, mivel a velük való rokonság semmilyen politikai előnnyel nem járt. Vlad Dracul házasságon kívül született fiát is saját maga után nevezte el, aki így a Vlad nevet kapta. A lányával is így lesz.

– Legyen Ladislava – jelentette ki. Ez a Vlad női változata volt. Kicsinyítőképzős. Gyenge. Ha Vasziliszta erős nevet akart volna adni a gyerekeknek, akkor fiút kellett volna szülnie. – Imádkozzunk azért, hogy szép lány legyen, és legalább hozzon némi hasznot! – mondta Vlad Dracul. A gyerek erre még hangosabban üvöltött.

Vasziliszta királyi melle túl nagy értéket képviselt ahhoz, hogy szoptasson. A szoptatós dajka megvárta, hogy Vlad elmenjen, majd közönséges keblére tette az újszülöttet. A saját gyermeke, egy fiú után sok teje maradt. A kicsi váratlan hevességgel kapott rá, minek láttán a dajka imádkozni kezdett érte. *Legyen erős és ügyes, mire megnő.* A hercegőre nézett: tizenöt éves volt, gyengéd és törekeny, mint az első tavaszi rügyek. Hervadtan, megtörten feküdt az ágyon.

És legyen csúnya.

2

V LADNAK SOKKAL TÖBB dolga akadt annál, mint hogy jelen legyen a Vaszilisától származó második gyermeke születésénél. A fiú a lány után egy évvel született, mintha ő kergette volna a lányt a világra.

A bába letisztogatta az újszülöttet, és átnyújtotta az anyának. A baba aprócska volt, de hibátlan, mint egy rózsabimbó. A haja sűrű, sötét. Vaszilisza némán, üveges tekintettel feküdt az ágyon. A falra szegezte a tekintetét, nem is fordult a fia felé. A kis Lada a bába szoknyáját rángatta, durcásan erőszakolta ki magának a figyelmet. A bába megmutatta a kicsit a nővérenek.

– Ő a te öcsikéd – mondta neki kedvesen.

A csöppség elsírta magát. Gyenge, fojtott hangja hallatán a bába aggódni kezdett. Lada még jobban megharagudott, pufók kezével befogta a baba száját. A dadus gyorsan elráncigálta onnan. Lada felnézett, az arcát eltorzította a düh.

– Ő az enyém! – kiáltotta.

Ez volt az első mondata.

A döbrent bába elnevette magát, és még egyszer megmutatta a pólyást Ladának. Lada figyelmesen nézte egészen addig, amíg a csöppség abba nem hagyta a sírást. Aztán láthatóan elégedetten kityogott a szobából.

3

HA VASZILISZA MEGLÁTJA, hogy a lánya kutyákkal és a dajka fiával, Bogdannel birkózik a földön, akkor a dajka azonnal repült volna a háztól. Vasziliszta azonban Radu születése óta, azaz négy éve egyszer sem hagyta el a lakosztályát.

Radunak jutott egyébként minden szépség, amit az apjuk a lányának kívánt. Sűrű szempillája és telt ajka volt, százosan aranyszőke árnyalatú haja lágyan hullámos.

Bogdan felkiáltott, amikor Lada (az ötödik évét betöltő Ladiszlava, aki már nem hallgatott a teljes nevére) combon harapta. Bogdan erre ökölrel húzott be neki. Lada még nagyobb ütött rá, ekkor Bogdan segítségért kiabált.

– Ha Ladának netán az jutna az eszébe, hogy megeszi a lábát, neki azt is szabad – mondta a dajka. – Ne kiabálj, mert neki adom a te vacsorádat is!

Az öccséhez hasonlóan Ladának is nagy szemei voltak, de neki közelebb ültek egymáshoz. Sűrű, összenőtt szemöldöke mogorva arcki-fejezést kölcsönzött az arcára. Örökké kócos haja nagyon sötét volt, a bőre emiatt betegesen sápadtnak tűnt. Görbe, hosszú orra, keskeny ajka és kicsi, de Bogdan felháborodott kiáltásából ítélve pengeéles fogai voltak.

Szófogadatlan volt és kegyetlen, a dajkának még életében nem kellett ilyen elvetemült gyereke vigyáznia. Ugyanakkor őt kedvelte a legjobban a dajka annak ellenére, hogy a kislányoknak engedelmesnek, csendesnek, félénknek és nyafogósnak kellett lenniük. Lada apja egy meggyengült zsarnok volt, tehetetlenségében kegyetlen, ráadásul hónapokig híret sem látták. Lada anyja hiába élt velük, valójában ő sem volt jelen, annyira magába fordult. A saját otthonában is megfélelkeztek róla, és nem tudott sehogyan sem segíteni magán. Lada szülei ékesen példázták egy egész terület, főleg a dajka szülőföldjének, Havasalföldnek a lakóit.

De a dajka felfedezett Ladában egy szikrát, egy szenvedélyes, zabolátlanul lobogó lángot, amit nem lehetett sem elrejteni, sem kioltani. Ahelyett, hogy a dajka Lada jövője érdekében csírájában fojtotta volna el a lángot, inkább szította azt, mert ez valami különös reménnyel töltötte el.

Ha Lada tüskés gaz volt, ami a kiszáradt, repedezett folyómedren tör át, akkor Radu finom, illatos rózsa, ami csak ideális körülmények között nő. Máskülönben elhervad. Most is azért bögött, mert a dajka nem dugta időben a szájába a híg, mézzel édesített zabkását.

– Hallgattasd már el!

Lada felmászott apja legnagyobb kopójára. Az állat az idő múlásával megöszült és türelmessé vált.

– Mégis hogy csináljam?

– Fojtsd meg!

– Lada! Harapd le a nyelved! Radu a kisöcséd!

– Egy féreg. Az én testvérem Bogdan.

A dajka bosszankodva törölte meg Radu arcát a kötényével.

– Bogdan nem a fivéred.

Előbb fekszem le kutyákkal, mint az apáddal, gondolta.

– Igenis a bátyám! A bátyám vagy! Mondd, hogy a bátyám vagy!
Lada Bogdan hátára ugrott. Bár a fiú két évvel idősebb volt, és jóval magasabb nála, Lada lenyomta a földre, és a könyökét a vállába fúrta.

– A bátyád vagyok! A bátyád! – kiabálta Bogdan félig nevetve, félig sírva.

– Önts ki Radut a mocskos vízzel!

Radu erre még hangosabban bögött, már-már hisztériás rohamba lovalva magát. A dajka bosszúsan csettintett a nyelvével, aztán felvette, bár már nagy volt ehhez. Radu bedugta a kezét a dajka blúza alá, és megcsípte lötytyedt, ráncos bőrét, ami olyan volt, mint a régi alma. A dajka időnként szintén azt kívánta, bárcsak elhallgatna, de amikor Radu beszélt, akkor olyan édesen csinálta, hogy a dajka a gyerek minden dührohamáról megfeledkezett. És Radunak az illata is nagyon édes volt, mintha méz ragadt volna az ajkára két étkezés között.

– Ha jó kisfiú leszel – mondta a dajka –, akkor elmehetsz szánkózni Ladával és Bogdannel. Akarod?

Radu a fejét csóválta. Reszketett az ajka, újabb könnyeket jelezve.

– A lovakat is megnézhetjük.

Radu lassan bólintott, mire a dajka megkönnyebbülten felsóhajtott. Körbenézett, de Ladát sehol sem látta.

– Hová tűnhetett?

Bogdan szeme elkerekedett a félelemtől. Nem tudta eldönteni, kinek a haragjától fél jobban: az anyjától vagy a kis Ladától.

A dajka dülva-fülva megemelte Radut, és a csípőjéhez fogta. Ahogy a kisfiú lóbálta a lábát, minden lépésnél a dajka lábába rúgott. A dajka a folyosóról egy keskeny lépcsőházba ment, ami a hálókhoz vezetett.

– Lada, ha felébreszted anyádat...

A dajka hirtelen megtorpant, és tökéletes mozdulatlansággal hallgatózott. Először Bogdan arca torzult el a félelemtől, aztán az övé. A ház elülső részében lévő társalgóból hangok szűrődtek ki. Mély férfihangok. Törökül beszéltek, az oszmán nép, vagyis az ellenségeik nyelvén.

Ez azt jelenti, hogy hazajött Vlad, Lada pedig...

A dajka futni kezdett a folyosón, majd beviharzott a társalgóba. Lada a szoba közepén állt.

– Megölöm a hitetleneket! – hadonászott a kislány egy kisebb konyhakéssel.

– Tényleg?

Vlad a szászok nyelvén fordult hozzá, Segesváron ez terjedt el a legjobban. A dajka csak pár szót értett. Vasziliszta ugyan folyékonyan beszélt több nyelven is, a gyerekeivel azonban sohasem beszélgetett. Éppen ezért Lada és Radu csak a havasalföldi nyelvet beszélte.

Lada nem értette a kérdést, ezért tovább hadonászott a késsel. Vlad felvonta a szemöldökét. Drága kaftánt viselt, a fején finom fejfédőt. Lada közel egy éve nem látta az apját. Nem ismerte meg.

– Lada! – súgta a dajka. – Gyere ide!

Lada magabiztosan állt tömzsi lábain. Kihúzta magát, bár így is aprócska volt.

– Ez az én házam! Én vagyok a Sárkányrend! Megölöm a hitetleneket!

A három vendég közül az egyik dűnnyögött valamit törökül. A dajka érezte, hogy az arcán, nyakán, hátán folyik a verejték. Megölnék a gyereket azért, mert fenyegetőzik? Megengedné az apja? Vagy őt ölik meg azért, mert nem tud vigyázni Ladára?

Vlad a lánya kirohanását elnézve leereszkedően elmosolyodott, és biccentett a három férfi felé. Azok bólintottak és távoztak: nem néztek sem a dajkára, sem szófogadatlan védencére.

– Hány hitetlent öltél már meg?

Vlad ezúttal a dallamos, romantikus hangzású havasalföldi nyelven szólalt meg. A hangja simán, hidegen csengett.

– Több százat. – Lada a késével Radura mutatott, aki a dajka vállába fúrta az arcát. – Öt ma reggel ölttem meg.

– És most én következem?

Lada tétovázott, majd lejjebb engedte a kezét. Az apjára nézett, és a felismerés úgy terjedt szét az arcán, mint a tiszta vízbe csepegő tej. Vlad egy hirtelen mozdulattal, akár a kígyó, kikapta a kezéből a kést, és a bokájánál fogva felemelte a levegőbe.

– És most – mondta fejfelé tartva a gyermeket – mit gondolsz, meg tudod ölni azt, aki nagyobb, erősebb és okosabb nálad?

– Csaltál! – Lada tekintete szikrákat szórt.

A dajka kövé dermedt a rettegéstől. Ez a tekintet háborút ígért, pusztulást vagy tüzet. Gyakran mindet egyszerre.

– Én nyertem, és ez a lényeg.

Lada sikítva felfelé csavarodott, és megharapta az apja kezét.

– Egek ura! – Vlad leejtette a földre a gyermeket.

A lány összegömbölyödött, távolabb gurult, felguggolt, és vicsorogva nézett vissza. A dajka reszketve várta, hogy Vlad éktelen haragra gerjed, és agyonüti Ladát. És *őt* is, amiért nem tudta úgy nevelni a lányát, hogy szelíd és engedelmes legyen.

Vlad helyett elnevette magát.

– A lányom egy vadember.

– Szörnyen sajnálom, uram. – A dajka lehajtotta a fejét, és kétségbeesetten próbált jelezni Ladának. – A gyerek nagyon felizgatta magát, hogy oly hosszú távollét után újra látja önt.

– És hogy áll a taníttatásuk? Nem beszél szászul!

– Nem, uram. – Ez csak részben volt igaz, Ladára ugyanis ráragadt pár százsz káromkodás. Gyakran az ablakból kiabálta le őket az embereknek a nyüzsgő térre. – Magyarul tud egy kicsit, de itt senki sem tudja tanítani őket.

Vlad csettintett a nyelvével, okos tekintete töprengővé vált.

– És a másik milyen? Ő is ilyen vad?

Vlad odahajolt, ahol a fia végre kidugta a fejét.

Radu abban a pillanatban könnyekben tört ki, az arcát a dajka vállába fúrta, és bedugta a főkötője alá a kezét, hogy minél jobban elbújhasson a hajában.

Vlad undorodva elfintorodott.

– Ez meg tisztára az anyjára ütött! Vasziliszára! – kiabálta olyan hangosan, hogy Radu félelmében elhallgatott.

Csak csuklott és szipogott. A dajka nem tudta, maradjon vagy menjen, de még nem bocsátották el. Lada az apjára szegezte a tekintetét.

– Vaszilisz! – üvöltötte el magát Vlad újra. Lada után nyúlt, hogy elkapja, de a lányka ezúttal készenlétben állt. Elugrott, és bebújt a felesre csiszolt asztal alá. Vlad az ujjával kopogtatott rajta. – Nagyon jó. Vaszilisz!

A felesége bebotorkált a szobába. A haja ki volt engedve, és csak egy köntöst viselt. Lefogyott. Az arccsontja kiállt, tekintete sűrű volt és üres. Lada születésébe is majdnem belehalt, aztán Radu minden életet kiszívott belőle, ami csak maradt benne. Unott tekintettel körbenézve a következőket látta: Radu arca könnyben ázik, Lada az asztal alatt, a férje pedig végre itthon.

– Igen? – kérdezte.

– Így fogadod a férjedet? Havasalföld vajdáját? Egy *fejedelmet*?

Diadalittasan mosolygott, keskeny bajsza alól kilátszódott vékony ajka.

Vasziliszta megdermedt.

– Fejedelmet csináltak belőled? Hogyhogy? Mi van Alexandruval?

– A fivérem halott.

A dajkának feltűnt, hogy Vladon egy kicsit sem látszik a gyász.

Vasziliszta ekkor végre észrevette a lányát, és szólongatni kezdte:

– Ladislava, mássz ki onnan! Apa hazajött!

Lada nem mozdult.

– Nem az apám.

– Szedd már ki onnan! – förmedt rá Vasziliszta a dajkára.

– Nem tudsz parancsolni a saját gyerekednek?

Vlad hangja tiszta volt, akár a kék ég a zimankós tél közepén. Ezeket a napokat harapós napoknak hívták.

A dajka erre még kisebbre húzta össze magát, és úgy fordult, hogy elrejtse Radut Vlad pillantása elől. Vasziliszta kétségbeesetten pillantott jobbra-balra, de a szobából nem volt menekülés.

– Haza akarok menni – suttogta. – Vissza Moldáviába. Kérlek, engedj el!

– Könyörögj!

Az aprócska Vasziliszta összerendezte. Térdre ereszkedett, lehajtotta a fejét, és megfogta Vlad kezét.

– Kérlek, kérlek, könyörögök! Engedj haza!

Vlad a másik kezével megsimogatta Vasziliszta hosszú, zsíros haját, aztán megfogta, és oldalra rántotta a nő fejét. Vasziliszta felkiáltott, ám Vlad erre még erősebben húzta, és a hajánál fogva felrántotta. A földre hajolt, és így szólt hozzá:

– Nálad gyengébb teremtményt még életemben nem láttam. Mássz vissza a lyukadba, és bújj el! Mássz el innen!

A földre lökte, a nő pedig sírva kimászott a teremből.

A dajka a finom szövésű szőnyegre szegezte a tekintetét a kőpadlón. Nem szólt, nem csinált semmit. Magában imádkozott, hogy Radu maradjon csendben.

– Te ott! – Vlad Ladára mutatott. – Gyere elő, de azonnal!

Lada így tett. Továbbra is az ajtót nézte.

– Az apád vagyok. Az a nő nem az anyád. A te anyád Havasalföld. A te anyád az a föld, amin járunk, az az ország, aminek a fejedelme vagyok. Megértetted?

Lada belenézett az apja mélyen ülő szemébe. A hosszú évek ravaszkodása és kegyetlensége éles tekintetében tükröződött. Lada bólintott, és kinyújtotta a kezét:

– Havasalföld leánya kéri vissza a kését.

Vlad mosolyogva odaadta neki.

4

1446. Tirgoviste, Havasalföld

RADU VÉR ÍZÉT ÉREZTE, ami keveredett az arcán legördülő könnycseppek sósságával.

Andrei és Aron Danesti verte őt. Keményen hasba rúgták. Radu az oldalára gurulva próbált minél kisebbre összegömbölyödni. A földön heverő száraz falevelek és kövek összekarcolták az arcát. Az erdőben senki nem hallotta őt.

Megszokta, hogy nem hallják. Senki nem hallotta a várban sem, amit hat év után is csak akkor érzett otthonának, amikor a szobájában volt a dajkájával. A tanítói állandó hatalmi harcot folytattak Ladával, Radu példamutató viselkedését gyakran észre se vették. Lada vagy tanult, vagy Bogdannel csatangolt valahol, Radura nem maradt ideje. Idősebb féltestvérük, Mircea miatt Radu kénytelen volt titkos helyeket keresni, ahová el tudott bújni bátyja durva megjegyzései és még durvább ökölcsapásai elől. Az apja pedig, a fejedelem, hetekre eltűnt, és tudomást sem vett Radu létezéséről.

A nyomás egyre nőtt, és Radu már nem is tudta, mitől retteg jobban: attól, hogy apja soha többé nem veszi őt észre, vagy hogy egyszer mégis.

Biztonságosabbnak tartotta, ha észrevétlen marad.

De sajnos Radu ma nem járt sikerrel. Aron Danesti nevetett, és a nevetése jobban fájt, mint a csizmája.

– Úgy visítasz, mint egy malac! Ne hagyd abba!

– Kérlek! – Radu a kezével védte a fejét, amikor Aron az arcát ütötte. – Hagyd abba! Kérlek!

– Azért vagyunk itt, hogy erősebbek legyünk – mondta Andrei. – És te vagy itt a leggyengébb.

A hét és tizenkét év közötti bojár fiúkat havonta legalább egyszer otthagyták az erdő közepén (a *bojár*, azaz nemes szót Lada mindig gúnyosan ejtette ki). Hagyomány volt ez, amin a felnőttek elnézően nevettek, és játéknak tartották, de azért mindenki összehúzott szemmel figyelte, hogy kinek a fia kerül elő elsőként, úgy téve, mintha csupán sétálgatna arrafelé, és nem lenne fáradt és nem félne, mint egy átlagos gyerek.

A Danesti nemzetség képviselőit, akik a Basarab családtól az elmúlt tizenöt évben váltakozva szereztek meg és veszítették el a trónt, különösen izgatta, hogy szerepel Aron és Andrei. Mind a ketten egy évvel voltak idősebbek Radunál, és ki nem állhatták a trónbitorló Drakulestiket.

Radu is Drakulesti volt, ráadásul a fejedelem fia. A legkisebb termetű és a legfőbb célpont. Egyszer sem győzött, ma pedig életében először az is felmerült benne, hogy lehet, hogy ki se fog kecmeregni az erdőből. Fájdalmasan kapkodta a levegőt, torka elszorult a félelemtől.

Andrei elkapta Radut, és ujjait a karjába mélyesztve talpra rángatta. A füléhez hajolt, Radu a forró leheletét is érezte.

– Az anyám szerint az apád nem akarta, hogy megszüless. Te is azt kívánod, hogy bárcsak ne élnél?

Aron úgy gyomron vágta, hogy Radunak a lélegzete is elakadt.

– Mondd ki! – parancsolta Andrei vidáman. – Mondd ki, hogy jobb lett volna meg sem születned!

Radu összeszorította a szemét.

– Bárcsak meg se születtem volna!

Aron újra megütötte.

– Kimondtam! – kiáltotta Radu.

Köhögött, és kétségbeesetten nyeldekelt a levegőt.

– Tudom – mondta Andrei. – Üsd!

– Az apám...

– Mit fog csinálni az apád? Ír a szultánnak, és engedélyt kér tőle, hogy megfenyítsen bennünket? Vagy a családomnak adományoznia kell a kincstárnak, hogy végre vehessen egy korbácsot, amivel meg tud verni bennünket? A te apád egy nagy *senki*. Mint te.

Radu az újabb ütésre várva összehúzta magát, de Aron kiáltására kinyitotta a szemét. Aron körbe-körbe járva kétségbeesetten próbált kitérni Lada elől. Ladának nem kellett volna itt lennie, de a jelenléte valahogy mégse lepett meg senkit. A lány Aron hátára ugrott, és lefogta. Radu a lány kócos sörénye miatt nem látta a húga arcát, de amikor Aron oldalra fordult, Radu észrevette, hogy a húga a fiú vállába harapott.

Andrei ekkor ellökte Radut, és az unokafivére segítségére sietett. Lada elengedte Aront, leugrott a hátáról, és leguggolt. Hunyorgott. Andrei tizenegy éves volt, mint Lada, de magasabb. Aron egy fához botorkált, sírva nekidőlt, és a vállát szorongatta.

Lada véres fogait kivillantva rámosolygott Andreire.

– Lada, te egy ördög vagy – jelentette ki a fiú.

Lada erre felállt, és orrba vágta. Andrei felkiáltott, és térdre esve sírt. Lada odament hozzá, és oldalba rúgta, mire a fiú hanyatt esett, és

csak nézett Ladára meredten, miközben fulladozott az orrából folyó vértől. Lada ekkor a nyakára lépett, és olyan erővel nehezedett rá, hogy a fiú szemei kidülledtek a rettegéstől.

– Tűnj el az erdőből! – morgott Lada.

Felemelte a lábát, és mogorván, hunyorogva nézte, ahogy Andrei és Aron egymást támogatva elfutnak. A nagy hősködést elfújta a szél.

Radu a ruhája ujjával törölgette magát, de csak még jobban elkenete a vért és a mocskot. Ladára nézett. A lány a sűrű ágak között átszűrődő fénysávban állt. Radu életében először hálát érzett nővére kegyetlen természete miatt, a miatt a különös, ösztönös képessége miatt, hogy a legkisebb erőfeszítéssel okozott kárt másban.

Radu a végsőkig kimerült, és nagyon meg volt rémülve. Lada megmentette az életét.

– Köszönöm – indult meg Radu imbolyogva, ölelésre nyitott karral a nővére felé.

Amikor bántották, a dajkája magához szorította, és elzárta a külvilágtól. Ezt akarta most is, erre volt szüksége.

Lada viszont hasba vágta. Radu kétrét görnyedve térdre esett. Lada mellé térdelt, és megragadta a fülét.

– Ne köszönj meg nekem semmit! Csak arra tanítottam meg őket, hogy féljenek tőlem. Mi volt ebben neked a segítség? Legközelebb üss te először, üss erősebben, és mutasd meg, hogy a neved félelmet és fájdalmat jelent. Én nem leszek itt, hogy megmentselek.

Radu reszketve próbálta visszatartani a sírást. Tudta, hogy Lada utálja, ha sír, de fájdalmat okozott neki, ráadásul teljesíthetetlen feladat elé állította. A többi fiú magasabb, alattomosabb és gyorsabb volt nála. Lada le tudta győzni őket, de Radu egyszerűen képtelen volt rá.

Az erdőből kivezető hosszú, keserves úton Lada ment elől, Radu mögötte kullogott, és azon elmélkedett, hogyan lehetne olyan, mint

a nővére. A bojárok várakozva cseverésztek a nyitott sátrak alatt, a szolgálak közben legyezték őket. Mircea Vlad Danestivel beszélgetett. Radu összevert arca láttán Mircea láthatóan felderült. Valószínűleg örömmel behúzott volna még neki párat.

Lada háta mögött Radu magabiztosabban lépkedett, de minden pillantás Ladára szegeződött. A bojárok csodálkoztak a fejedelem leánya láttán, aki felemelt fejjel jött ki az erdőből. Azon viszont senki sem lepődött meg, hogy Radu mocskos és véres, bár nem volt annyira véres, mint Aron és Andrei. A Danesti unokafivérek nagy igyekezetükben menekülés közben eltévedtek az erdőben, és keresni kellett őket.

Ezek után felfüggesztették az erdei viadalt, és a bojár családokban a fejedelem lányáról kezdtek sugdolózni. Lada lovaglótudásban mindig is felülmúlta a vele egykorú fiúkat, és nyíltan követelte, hogy tanítsák meg mindarra, amire a fivérét. Az apja ahelyett, hogy megmosta volna a fejét, csak nevetett rajta, sőt, büszkén nézett vad és zabolátlan lányára, aki olyan volt, mint egy vaddisznó. Ha Radu jött volna ki győztesként az erdőből, vajon észrevették volna?

Radu kihallgatta ezeket a beszélgetéseket, elrejtőzött a faliszőnyegek mögött vagy a sötét sarkokban. Mindig kiszúrta, hogy Aron és Andrei figyelik őt, próbáltak rátalálni úgy, hogy egyedül legyen, de két hét elteltével sem sikerült nekik. Radu csak a felnőttek társaságában volt biztonságban, ilyenkor mosolyogva, elbűvölően társalgott.

Lada valóban nem mentette meg. Ékesszóló bizonyítéka volt ennek az ellenségei tekintete.

Radu várt, bujkált és megfigyelt, majd egy ropogósan hűvös őszi estén támadásba lendült.

– Jó napot! – köszönt.

A hangja olyan derűsen és örömtelin csengett, hogy még a szürkületbe is fényt hozott volna.

A szolgáló, egy fiú, úgy ugrott oda hozzá, mint akit megütöttek.
– Segíthetek?

Az inge majdnem kilyukadt már, annyit hordta. Radu szemügyre vette kiálló kulcscsontját, hosszú, vézna karját. Egykorúak lehetek, de Raduval sokkal kegyesebben bánt a sors. Legalábbis neki mindig volt mit ennie.

– Éhes vagy? – mosolygott Radu.

A fiú szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Bólintott.

Radu a saját bőrén tapasztalta meg, milyen az, amikor senki nem veszi észre az embert. Emil cselédként olyan alacsony rangú volt, hogy a bojárok, akiknek dolgozott, észre se vették. Radu a konyhába kísérte a fiút.

A várban járványszerűen terjedt a lopás. Minden olyan ünnepség után, amin bojár családok is részt vettek, eltűnt egy nyaklánc, egy drágakő vagy más személyes értéktárgy. Ez árnyékot vetett a fejedelemre, aki kijelentette: bárki álljon is eme tettek mögött, nyilvánosan fogják megkorbácsolni, és életfogytig tartó tömlöc lesz a büntetése. A bojárok körében rosszindulatú, felháborodott pletykázkodás kezdődött. Bizalmatlanul méregették Vladot, aki a várába zárkózott a súlyos teherként ránehezedő szégyen miatt, amiért nem képes úrrá lenni a saját házában a helyzeten.

Néhány héttel később Radu az első sorban állt a tömegben, amikor a könnyes arcú, taknyos Aront és Andreit a tér közepén egy oszlophoz kötözték.

– Miért lopták volna éppen ők el ezeket a dolgokat? – kíváncsiskodott Lada.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Radu vállat vont.

– Egy cseléd az ágyuk alatt megtalált mindent.

Az a fiú, aki már nem szenvedett az éhségtől, és aki Radut tartotta a világon a legjobb és egyetlen barátjának. Radu mosolygott. Nem volt nyomós oka, hogy ennyi ideig várjon, hogy az ellenségeit ilyen sokára büntessék meg, hogy apja szégyenét így meghosszabbítsa, mégis édes volt a várakozás a bosszúra és a jutalomra.

Lada felé fordult, és gyanakodva vonta fel a szemöldökét.

– Te rendezted meg az egészet?

– Úgy is meg lehet verni valakit, hogy az ember nem használja az ökklét – felelte Radu, és oldalba bökte Ladát.

Radu meglepetésére Lada elnevette magát. A fiú kihúzta magát, és büszkén mosolygott: sikerült meglepnie és megnevettetnie a nővérét. A lány soha nem nevetett, csak Radun. Végre valamit jól csinált!

Ekkor elkezdődött a korbácsolás.

Radu arcáról lehervadt a mosoly. Félrenézett. Most biztonságban volt. Lada büszke volt rá, életében először. Radu próbált erre gondolni, és nem arra figyelni, hogy összeszorul a gyomra, amiért Aron és Andrei ordít a fájdalomtól. A dajkájára vágyott, hogy megölelje és megvigasztalja, de emiatt is csak még jobban szégyellte magát.

Lada számító arckifejezéssel nézte a korbácsolást.

– Ökölrel azért gyorsabb – közölte.